

## Arrest

**nr. 320 855 van 29 januari 2025**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE**  
**Amerikalei 95**  
**2000 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 18 september 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Op 27 februari 2024 dienden verzoekers voor hun minderjarig kind B.F. een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van het kind op dat moment nog over een verblijfsrecht in het Rijk beschikte, waarvan de laatste verlenging gold tot 9 juli 2024.

Op 27 februari 2024 diende verzoekster (de moeder van B.F.) ook een gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van hun ander Belgisch kind B.S. Met een schrijven van 14 augustus 2024 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan de stad Antwerpen mee dat verzoekster aan alle voorwaarden voldoet en in het bezit mag gesteld worden van een F-kaart.

Eveneens op 14 augustus 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wat betreft de aanvraag van het minderjarig kind B.F. in functie van verzoeker, haar Belgische vader (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/02/2024 werd ingediend door:*

*Naam: B.*

*Voornaam: F.*

*Nationaliteit: Marokko*

*Geboortedatum: (...)2012*

*Geboorteplaats: (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te P. (...) ANTWERPEN*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van haar vader, de heer B., J. (RR ...) met de Belgische nationaliteit in toepassing van 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader, de genaamde de heer B. J. (RR ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'*

*Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'*

*Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene voor onderhavige aanvraag volgende bewijzen voor:*

- Loonfiches van tewerkstelling bij (...) bv van juli 2023 tot oktober 2023*
- Werkloosheidsuitkering van 8/2023 tot 2/2024 (dd 9/02/2024)*
- Werkloosheidsuitkering van 2/2024 tot 2/2024 (dd 13/03/2024)*
- Werkloosheidsuitkering van 3/2024 tot 4/2024 (dd 7/04/2024)*
- Werkloosheidsuitkering van 4/2024 tot 4/2024 (dd 4/05/2024)*

*Uit het administratief dossier en uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de door betrokkene voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon achterhaald zijn. De tewerkstelling bij (...) 2060 Antwerpen werd beëindigd op 31/10/2023. Bijgevolg worden de bestaansmiddelen verworven uit deze tewerkstelling niet mee in aanmerking genomen bij de beoordeling van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

*Uit de overige bewijsstukken blijkt dat de referentiepersoon sinds november 2023 beschikt over bestaansmiddelen uit werkloosheidsuitkering. Zoals artikel 40ter voorschrijft kan een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking worden genomen voor zover de referent actief werkzoekende is. Daarvan werd echter geen enkel bewijs voorgelegd. De werkloosheidsuitkering kan dan ook niet in aanmerking worden genomen.*

*Uit niets blijkt dat de referentiepersoon heden actief werkzoekend is, noch dat hij omwille van de een of andere reden vrijgesteld zou zijn van deze zoektocht.*

*De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is aldus niet voldaan.*

*Een behoefteanalyse zoals voorzien in art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is aldus niet van toepassing. Er werd niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de Belgische referent ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling.*

*Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.*

*Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."*

## 2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel, van artikel 40ter en artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ze lichten het middel toe als volgt:

*"1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:*

*"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."*

*Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"*

*Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.*

*Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:*

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

*De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering*

*duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.*

*Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).*

*2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.*

*4. In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).*

*De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.*

*5. Verzoekster is, zoals gezegd, het minderjarig kind van haar Belgische vader.*

*Namens haar werd de gezinshereniging aangevraagd in functie van deze Belgische vader, de referentiepersoon, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarbij §2, gaat als volgt:*

*“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; [...]*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke*

*dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. [...]"*

*In casu heeft ENKEL het minderjarig kind van dhr. B. een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische vader.*

*Verwerende partij heeft een totaal foutieve toepassing gemaakt van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet. De verblijfsaanvragen van de minderjarige kinderen kunnen niet geweigerd worden omwille van de bestaansmiddelen van hun vader, ook niet wegens de aanwezigheid van de moeder op het Belgisch grondgebied (die een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van een andere referentiepersoon, in casu haar Belgisch kind). Door dit toch te doen, schendt verwerende partij de ingeroepen wetsbepaling!*

*Verzoekers herhalen dus dat volgens artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet de familieleden, bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Doch dat deze voorwaarde niet van toepassing is indien alleen zijn minderjarige familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.*

*Verzoekers wijzen dus op deze uitzondering! Haar verblijfsaanvraag kan simpelweg NIET geweigerd worden omwille van de bestaansmiddelen van haar vader!*

*6. Het feit dat de moeder ook een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van een andere referentiepersoon doet daarbij niets ter zake! (stuk 3)*

*Verzoekers verwijzen in dat verband naar een arrest van Uw Raad, waarbij gelijkaardige beslissingen van verwerende partij werden vernietigd, waarbij de moeder een aanvraag gezinshereniging had ingediend die apart werd behandeld door DVZ (RvV 24 november 2023, nr. 297 594). (stuk 4)*

*Ook in het arrest nr. 311 425 d.d. 19.08.2024 werd in dezelfde zin geoordeeld.*

*Bovendien gaat de toepassing door verwerende partij in tegen de ratio legis van het artikel. De bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ligt er immers in te vermijden dat volwassen gezinsleden van de Belg ten laste zouden vallen van de Belgische sociale zekerheid wanneer zou blijken dat de referentiepersoon (de Belg) niet voldoende kan instaan voor de verzoekende partij. Doch in casu heeft de moeder helemaal geen aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon.*

*De bestaansmiddelenvoorwaarde ten aanzien van de minderjarige kinderen, kan dus énkél worden toegepast, indien de moeder gelijktijdig ook een aanvraag gezinshereniging had ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, quod non!*

*Dit blijkt onder andere ook uit verschillende rechtsleerbronnen:*

*"Het minderjarig kind of kleinkind van een Belg of van diens echtgenoot of (gelijkgestelde of niet-gelijkgestelde) partner, moet voortaan niet meer bewijzen dat de Belg die het vergezelt of komt vervoegen, over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Voorwaarde voor deze vrijstelling:*

*- het kind of kleinkind moet 'alleen' gezinshereniging vragen.*

*Dat betekent dat het (klein)kind niet gelijktijdig met een ander familielid, voor wie er wel een bestaansmiddelenvoorwaarde geldt, een aanvraag gezinshereniging indient."*

*"De voorwaarde van stabiele en toereikende bestaansmiddelen geldt alleen in deze gevallen:*

*- als je het meerderjarig (klein)kind bent van een Belg of zijn echtgenoot of partner.*  
*- als je een minderjarig (klein)kind bent en je Belgische (stief)ouder laat zich gelijktijdig vervoegen door andere familieleden voor wie een voorwaarde van bestaansmiddelen geldt (bijvoorbeeld zijn echtgenoot, partner of meerderjarig kind). Als alleen jij gezinshereniging aanvraagt of als je gezinshereniging aanvraagt samen met andere minderjarige (klein)kinderen voor wie ook geen voorwaarde van bestaansmiddelen geldt, dan moet je Belgische (stief)ouder geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen hebben."*

*Verwerende partij heeft duidelijk de ingeroepen bepaling geschonden, alsook haar motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet stelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006,*

arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

*Dit in casu niet gebeurd.*

*7. In ondergeschikte orde wensen verzoekers aan te halen dat de referentiepersoon wel genoegzaam naar recht heeft bewezen dat hij 120% procent van het leefloon verdient.*

*Verwerende partij stelt in haar beslissing zelfs dat er niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de Belgische referent ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking zouden kunnen genomen worden.*

*Nochtans heeft de referentiepersoon volgende bewijzen voorgelegd:*

- Loonfiches van tewerkstelling bij (...) bv van juli 2023 tot oktober 2023
- Werkloosheidsuitkering van 08.2023 tot 02.2024 (dd. 09.02.2024)
- Werkloosheidsuitkering van 02.2024 tot 02.2024 (dd. 13.03.2024)
- Werkloosheidsuitkering van 03.2024 tot 04.2024 (dd. 07.04.2024)
- Werkloosheidsuitkering van 04.2024 tot 04.2024 (dd. 04.05.2024)

*Verwerende partij meent dat deze bewijzen achterhaald zouden zijn terwijl deze dateren tot zelfs na de datum van de indiening van de aanvraag gezinshereniging op 27.02.2024.*

*Dat de tewerkstelling bij (...) bv beëindigd werd op 31.10.2023 wil daarom niet zeggen dat hiermee geen rekening dient te worden gehouden. Dit geeft trouwens een goede indicatie van het verdienvermogen van de referentiepersoon.*

*Een werkloosheidsuitkering kan enkel in aanmerking worden genomen als de referent actief op zoek is naar het werk, hetgeen trouwens in casu het geval is. Doch zoals reeds aangegeven hoeft de referentiepersoon zijn inkomsten niet aan te tonen.*

*Het middel is dan ook gegrond.”*

Na een theoretische toelichting bij de aangevoerde schending van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur, stellen verzoekers in het eerste middel dat enkel namens het minderjarige kind een aanvraag gezinshereniging werd ingediend in functie van haar Belgische vader. Ze citeren artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en benadrukken daarin de passage dat de bestaansmiddelenvoorwaarde niet van toepassing is indien alleen een minderjarig familielid, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° de Belg vergezelt of zich bij hem voegt. In casu heeft enkel het minderjarige kind van verzoeker een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische vader. Ze menen dat de gemachtigde in casu een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter, § 2 nu een dergelijke verblijfsaanvraag van een minderjarig kind niet kan geweigerd worden omwille van de bestaansmiddelen van de Belgische vader, ook niet wegens de aanwezigheid van de moeder op het Belgisch grondgebied, die in casu een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van een andere referentiepersoon, zijnde hun ander Belgisch kind S. Verzoekers wijzen op de in voormelde wetbepaling voorziene uitzondering en menen dat het feit dat verzoekster (de moeder) ook een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van een andere referentiepersoon niets ter zake doet. Verzoekers wijzen op twee andere arresten van de Raad, zoals onder meer nr. 311.425 van 19 augustus 2024. Volgens verzoekers kon de bestaansmiddelenvereiste ten aanzien van minderjarige kinderen enkel worden toegepast indien de moeder gelijktijdig ook een aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon had gedaan. Ze steunen zich daarbij ook op een rechtsbron die wordt geciteerd.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat er geen betwisting over bestaat dat namens het minderjarige kind een aanvraag voor een verblijfskaart werd ingediend in functie van haar Belgische vader op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij vervolgt dat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet wel een uitzondering voorziet op de bestaansmiddelenvereiste, maar enkel indien alleen de minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. De Belgische wetgever is kennelijk uitgegaan van een feitelijke gezinssituatie, waarbij er geen bestaansmiddelenvereiste is als er enkel sprake is van minderjarige kinderen die een ouder in België komen vervoegen. Het al dan niet toepassen van de uitzonderingsbepaling mag volgens verweerder niet worden beoordeeld in functie van de familieleden waarvoor al dan niet formeel een aanvraag tot gezinshereniging is ingediend. Het vergezellen of vervoegen is volgens verweerder niet gelijk aan het

indienen van een aanvraag in functie van de referentiepersoon. Verweerder wijst op de ratio legis van de wetswijziging in de parlementaire voorbereiding, waarin werd gesteld: *“Met de vierde reeks wijzigingen wordt voortaan de eis naar het hebben van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen uitgebreid tot de echtgenoten en de partners. (...) Opgemerkt kan worden dat een uitzondering op het hebben van voldoende bestaansmiddelen geldt voor de gevallen bepaald in art. 10, § 2, vijfde lid (Gezinshereniging door familieleden van een vluchteling of vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, en dit voorzover de aanvraag ingediend wordt binnen het jaar na de beslissing tot erkenning) en in de gevallen waar het niet de echtgenoot of partner is die gebruik maakt van gezinshereniging, maar waar enkel sprake is van minderjarige kinderen die een ouder komen vervoegen.”* (Parl. St. De Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, p. 27). Het moet aldus volgens verweerder gaan om een situatie waarbij enkel de minderjarige kinderen een ouder in België komen vervoegen en zij niet “vergezeld” zijn door een andere ouder.

Vervolgens stelt verweerder dat in casu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk zou vastgesteld zijn dat de Belgische referentiepersoon niet enkel door diens minderjarig kind vergezeld wordt, maar eveneens door de moeder van de kinderen die op hetzelfde adres verblijft en dus mee deel is komen uitmaken van het gezin van de Belgische referentiepersoon. De bestaansmiddelenvereiste mag niet worden omzeild doordat familie- of gezinsleden van de Belgische referentiepersoon geen formele aanvraag tot gezinshereniging indienen. Verder haalt verweerder nog aan dat de finaliteit van de bestreden beslissing er in bestaat dat verzoeker de bestaansmiddelenvoorwaarde omzeilt door de moeder geen aanvraag te laten indienen. Volgens verweerder is er geen enkele reden waarom verzoekster (de moeder) niet in de procedure gezinshereniging wordt betrokken en waarom zij geen aanspraak wil maken op een verblijfsrecht.

### Beoordeling

Verzoekers voeren in het eerste middel onder meer de schending aan van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*[...]*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”* (eigen onderlijnen)

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*[...]*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

In casu hebben verzoekers voor hun minderjarig kind op 27 februari 2024 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op grond van artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, in functie van de Belgische vader. Uit de samenlezing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, volgt dat minderjarige kinderen het recht hebben zich bij hun Belgische ouder in België te voegen of deze te vergezellen, indien deze ouder over het recht van bewaring beschikt of, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming hiervoor heeft gegeven. In beginsel moet de aanvrager bewijzen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, namelijk *“bestaansmiddelen ten minste gelijk aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel*

*14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”.*

In artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, tweede alinea van de Vreemdelingenwet wordt hierop echter een uitzondering voorzien: aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet niet worden voldaan indien alleen zijn minderjarige kinderen de Belgische ouder vergezellen of zich bij hem voegen.

De Raad stelt vast dat aan het kind van verzoekers een verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is voldaan. Hoewel niet wordt betwist dat de aanvraag tot gezinshereniging enkel voor het minderjarig kind werd ingediend in functie van de Belgische vader, heeft de gemachtigde zonder enige motivering in de bestreden beslissing de bovenvermelde uitzondering op de bestaansmiddelenvereiste niet toegepast.

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij vermoedt dat die bestaansmiddelenvereiste werd toegepast omdat verzoekster, zijnde de moeder van het kind, ook op het Belgisch grondgebied aanwezig is. Hij stipt evenwel aan dat die moeder een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van een andere referentiepersoon, in casu het Belgisch kind S. Uit het administratief dossier blijkt dat dit strookt met de gegevens van het dossier en dat de gemachtigde op 14 augustus 2024, zelfde dag als de thans bestreden beslissing, aan de stad Antwerpen mededeelde dat verzoekster aan alle voorwaarden voldoet en in het bezit mag gesteld worden van een F-kaart. Uit het administratief dossier blijkt thans aldus een volgende gezinssituatie: verzoekers met verblijfsrecht (verzoekster heeft een F-kaart en verzoeker is Belg), met drie minderjarige kinderen N., S. en F., waarbij de minderjarige kinderen N. en S. de Belgische nationaliteit hebben en thans aan de minderjarige F. het verblijfsrecht wordt geweigerd om de enkele reden dat volgens de gemachtigde de Belgische vader onvoldoende bestaansmiddelen heeft.

Echter, wat betreft de aanvraag om gezinshereniging van het kind F. kan de Raad enkel vaststellen dat artikel 40ter, § 2 in een uitzonderingsbepaling voorziet op de bestaansmiddelenvereiste indien alleen het Belgisch minderjarig kind de Belgische (stief)ouder vergezelt of zich bij hem voegt. Dit is in casu het geval nu de aanvraag om gezinshereniging enkel werd ingediend in hoofde van het minderjarig kind F. in functie van de Belgische vader.

Verweerder betoogt in de nota dat voor de interpretatie van de term “vergezellen” of “zich voegen bij” moet uitgegaan worden van de feitelijke situatie en dat in casu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk zou vastgesteld zijn dat de Belgische referentiepersoon niet enkel door diens minderjarig kind vergezeld wordt, maar eveneens door de moeder van de kinderen die op hetzelfde adres verblijft en dus mee deel is komen uitmaken van het gezin van de Belgische referentiepersoon. De bestaansmiddelenvereiste mag niet worden omzeild doordat familie- of gezinsleden van de Belgische referentiepersoon “geen” formele aanvraag tot gezinshereniging indienen. Verder haalt verweerder in de nota nog aan dat de finaliteit van de bestreden beslissing er in bestaat dat verzoeker de bestaansmiddelenvoorwaarde omzeilt door de moeder geen aanvraag te laten indienen. Volgens verweerder is er geen enkele reden waarom verzoekster (de moeder) niet in de procedure gezinshereniging wordt betrokken en waarom zij “geen” aanspraak wil maken op een verblijfsrecht.

De Raad kan dit betoog om verscheidene redenen niet volgen. Vooreerst blijkt dat de gehele redenering die verweerder in de nota opbouwt nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid en dan ook a posteriori overkomt. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoert, wordt immers nergens in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon niet enkel door diens minderjarig kind vergezeld wordt, maar eveneens door de moeder van de kinderen die op hetzelfde adres verblijft. De bestreden beslissing past zonder enige toelichting, noch verwijzing naar de moeder, op de aanvraag tot gezinshereniging van het minderjarig kind in functie van de Belgische vader, de bestaansmiddelenvoorwaarde toe.

Waar verweerder in de nota doelt op misbruik door de bestaansmiddelenvoorwaarde te omzeilen, door herhaaldelijk aan te stippen dat “geen formele aanvraag tot gezinshereniging” werd ingediend, stelt de Raad vast dat dit eveneens op een verkeerde feitenvaststelling steunt, nu verzoekster (de moeder) wel een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend, maar niet in functie van haar echtgenoot, wel in functie van hun minderjarige Belgische dochter S. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals op het ogenblik van de bestreden beslissing, laten dit ook toe.

Artikel 40ter, § 2 luidde op het moment van de bestreden beslissing immers als volgt:



*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

1° (...)

2° *de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”* (eigen onderlijnen)

Hieruit blijkt dat het verzoekster (de moeder) was toegestaan een aanvraag in te dienen in functie van hun ander Belgisch minderjarig kind S. De gemachtigde heeft blijkens het administratief dossier ook vastgesteld dat aan de voorwaarden werd voldaan en de opdracht gegeven aan de stad Antwerpen om de F-kaart te verstrekken, op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing, dermate dat de gemachtigde heeft aangenomen dat verzoekster (de moeder) zich bij een andere referentiepersoon heeft gevoegd of het vergezelt. Er blijkt niet uit de wet dat verzoekster ertoe gehouden was om samen met het kind F., dat het voorwerp uitmaakt van de huidige bestreden beslissing, een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van respectievelijk de echtgenoot en vader.

Wat betreft het standpunt van verweerder in de nota dat het al dan niet toepassen van de uitzonderingsbepaling niet mag worden beoordeeld in functie van de familieleden waarvoor al dan niet formeel een aanvraag tot gezinshereniging is ingediend en het volgens verweerder moet gaan om een feitelijke situatie waarbij enkel de minderjarige kinderen een Belgische ouder komen vervoegen en zij niet “vergezeld” zijn door een andere ouder wijst de Raad op wat volgt.

Er bestaat geen discussie over het feit dat de specifieke wetsbepaling stelt dat de uitzondering op de bestaansmiddelenvereiste enkel geldt indien alleen de minderjarige kinderen de Belgische ouder vergezellen of zich bij hem voegen. Kernvraag in deze is wat onder “alleen vervoegd of vergezeld worden door het minderjarig kind” moet worden verstaan. In casu blijkt uit de verweernota dat verweerder van oordeel is dat de Belgische referentiepersoon, verzoeker, niet alleen vervoegd wordt door het minderjarig kind F., maar ook door verzoekster (de moeder) en aldus de bestaansmiddelenvoorwaarde correct is toegepast. De Raad volgt dit niet omdat hij supra reeds vaststelde dat verzoekster, in casu de moeder, door de gemachtigde reeds wordt beschouwd als iemand die zich voegt bij een andere referentiepersoon en zij ook in functie van die andere referentiepersoon een verblijfsrecht heeft gekregen. Dienaangaande past het ook te verwijzen naar de beschikking van de Raad van State nr. 16.058 van 21 oktober 2024 in een gelijkaardige zaak. In dat dossier had de gemachtigde eveneens de bestaansmiddelenvoorwaarde toegepast op een aanvraag gezinshereniging van vier minderjarige kinderen in functie van een Belgische ouder. Verweerder meende ook daar dat de bestaansmiddelenvereiste werd omzeild omdat de kinderen “feitelijk” ook door de moeder werden vergezeld aangezien de moeder op hetzelfde adres woonde en geen aanvraag had ingediend. Ook in die zaak was de aanvraag gezinshereniging evenwel enkel ingediend in hoofde van de kinderen in functie van de Belgische vader, maar woonde de moeder op hetzelfde adres. Dienaangaande stelde de Raad van State onder meer: *“Uit het bestreden arrest kan niet worden afgeleid dat de moeder onder de aanvraag tot gezinshereniging voor de kinderen zou vallen en op grond daarvan verblijf zou krijgen.”* Hieruit blijkt aldus dat de Raad van State ook juridisch is nagegaan wie onder de aanvraag tot gezinshereniging voor de kinderen valt en heeft vastgesteld dat de moeder niet onder die aanvraag valt, zoals in casu.

En verder stelt de Raad van State: *“Met de overwegingen dat enkel de minderjarige kinderen hun Belgische vader willen vervoegen en vergezellen in de zin van artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet en dat de aanvraag tot gezinshereniging niet (mede) is ingediend namens de moeder doch enkel namens de vier minderjarige kinderen, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan dat en waarom het feit dat de moeder van de minderjarige kinderen op hetzelfde adres als de Belgische referentiepersoon zou verblijven, slechts wordt beschouwd als “de loutere aanwezigheid van de moeder op het Belgische grondgebied”, die geen invloed heeft op de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging die uitsluitend in hoofde van de vier minderjarige kinderen geldt.”* In casu werd de aanvraag ook niet mede ingediend namens de moeder, maar enkel namens het minderjarig kind in functie van de Belgische referentiepersoon, dermate dat het feit dat de moeder op hetzelfde adres woont geen invloed heeft op de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging, die uitsluitend in hoofde van het minderjarige kind geldt.

Verzoekers hebben op afdoende wijze aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling is dan ook aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,  
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES